บทนำ

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ P.001-P.155_new OK.indd 1 10/19/18 12:49:07 PM

เสียงไซเรนหวีดแหลมแสบแก้วหูไปทั่วย่านที่อยู่อาศัยอันเงียบสงบ

รถตำรวจเปิดไฟฉุกเฉินสีแดงแล่นตามกันเป็นพรวนด้วยความเร็วที่ไม่เข้ากับบรรยากาศเงียบงันรอบด้าน มุ่งหน้าสู่บริเวณที่ผู้คนกำลังกระจุกตัวกันอยู่เป็นจำนวนมาก

ตำรวจในเครื่องแบบซึ่งไปถึงก่อนเริ่มใช้เทปสีเหลืองขึงกั้นไปตามถนน เหล่าผู้คนที่รุมล้อมต่างพากันยกโทรศัพท์มือถือขึ้นเหนือศีรษะเพื่อถ่ายวิดีโอ ก่อนตำรวจกลุ่มใหม่จะเข้ามาเสริมทัพและผลักให้พวกเขาถอยกลับไป

ทุกคนกำลังจับจ้องไปยังแมนชั่นสูงสิบชั้นที่มีเปลวเพลิงลุกโชนออกมาจากห้องหนึ่งที่ชั้นบนสุด ควันสีดำหนาทึบถูกลมกระโชกแรงปัดเป่าหอบหายไปบนฟ้าครามไร้เมฆ แม้เป็นบ่ายวันธรรมดา แต่ละแวกนั้นกลับอื้ออึงไปด้วยเสียงตะโกนอย่างเกรี้ยวกราดของเจ้าหน้าที่ดับเพลิง ตำรวจ และกลุ่มคนที่มามุงดู

หัวหน้าหน่วยดับเพลิงมาถึงล่าช้าไปเล็กน้อยเพราะติดงาน

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ P.001-P.155_new OK.indd 2 10/19/18 12:49:07 PM

ก่อนหน้า เขาตะโกนบอกให้ลูกน้องตรวจสอบตำแหน่งหัวจ่ายน้ำดับเพลิงให้แน่ใจ เจ้าหน้าที่นายหนึ่งหยิบปลายสายดับเพลิงมาคล้องไว้กับไหล่ คลี่สายยางจากรถดับเพลิงให้คลายตัวเหยียดยาวพลางวิ่งเข้ามาหา และรายงานว่ามีหัวจ่ายน้ำดับเพลิงอยู่ตรงลานจอดจักรยานฝั่งขวาของด้านหน้าแมนชั่นกับอีกที่คือจุดจัดเก็บขยะด้านหลัง หัวหน้าหน่วยออกคำสั่งฉีดน้ำแก่เจ้าหน้าที่ดับเพลิงทั้งแปดนาย ซึ่งต่างก็พุ่งตัวแยกย้ายกันไปอย่างรวดเร็ว

หัวหน้าหน่วยคว้าตัวคนหนึ่งในนั้นไว้เพื่อสอบถามว่าบันไดดับเพลิงจะมาถึงเมื่อไหร่

สถานีดับเพลิงซึ่งอยู่ใกล้สถานที่เกิดเหตุมากที่สุดเป็นสถานีขนาดเล็ก มีเจ้าหน้าที่เพียงสิบสองคน รวมทั้งที่ออกเวรและอยู่ประจำแล้ว โดยมากหน้าที่ของพวกเขาคือการเป็นกองหนุนให้กับสถานีใหญ่เสียมากกว่า จึงไม่มีรถกระเช้าหอน้ำ* สำหรับอาคารสูงระดับกลางและอาคารสูง ทันทีที่ได้รับแจ้งเหตุ หัวหน้าหน่วยแจ้งขอกำลังสนับสนุนจากสถานีดับเพลิงหลักประจำเขตซึ่งอยู่ติดกับที่ทำการเขตไปเรียบร้อยแล้ว แต่เท่าที่กวาดตามองก็ยังไม่เห็นโผล่มา

เจ้าหน้าที่ดับเพลิงที่ถูกรั้งตัวไว้ส่ายหน้าแรง ๆ เห็นว่าทางนั้นก็น่าจะรีบเร่งมาช่วย แต่กลับต้องล่าช้าเพราะเหตุเพลิงไหม้เล็กน้อยหน้าสถานีเมื่อเช้า

รถดับเพลิงธรรมดาไม่อาจฉีดน้ำจากระดับพื้นดินขึ้นไปถึงชั้นสิบ คงทำได้เพียงแก้สถานการณ์เฉพาะหน้าไปจนกว่ารถกระเช้า-

---

* รถดับเพลิงชนิดหอน้ำพร้อมบันไดติดตั้ง สำหรับใช้ในการระงับอัคคีภัยและช่วยเหลือผู้ประสบภัยในอาคารสูง อาคารขนาดใหญ่ โรงงานอุตสาหกรรม เป็นต้น

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ P.001-P.155_new OK.indd 3 10/19/18 12:49:07 PM

หอน้ำจะมาเท่านั้น หัวหน้าหน่วยคิดแล้วออกคำสั่งให้ลูกทีมป้องกันไม่ให้ไฟลามไปยังอาคารข้างเคียงและช่วยเหลือตลอดจนนำทางชาวบ้าน

ทว่า เจ้าหน้าที่ดับเพลิงคนที่เพิ่งรายงานสถานการณ์ของรถกระเช้าหอน้ำกลับยืนชะงักนิ่งด้วยสีหน้าเครียด พอลองถามก็ตอบว่าแม้รถดังกล่าวจะมาถึงแล้ว แต่อาจจะไม่สามารถเข้ามาถึงที่นี่ได้เพราะถนนแคบ

จริงดังว่า แมนชั่นแห่งนี้ตั้งอยู่ในแหล่งชุมชนหนาแน่นซึ่งแยกห่างออกมาจากถนนหลัก ทางจึงคับแคบ

หากใช้รถกระเช้าหอน้ำไม่ได้ ก็เป็นไปได้ว่าอาคารทั้งหลังอาจมอดไหม้ อากาศแห้งและลมแรงแบบนี้ ไฟคงโหมลุกลามเร็วไม่เบา

หัวหน้าหน่วยรีบตรวจสอบสถานการณ์การช่วยเหลือคนในตึก ทำให้รู้ว่าผู้พักอาศัยนับตั้งแต่ชั้นเก้าลี้ภัยลงมาเรียบร้อยแล้ว แต่อาจมีเด็กคนหนึ่งติดอยู่ในห้อง ๑๐๒๑ ซึ่งอยู่ด้านในสุดของชั้นต้นเพลิง

พอได้ยินคำรายงานดังกล่าว หัวหน้าหน่วยก็เดาะลิ้นเสียงดัง

เปลวเพลิงโหมแรง ภายในห้องปิดตายจะเต็มไปด้วยก๊าซคาร์บอนมอนอกไซด์ และหากความร้อนทำให้กระจกแตกขึ้นมา ก๊าซออกซิเจนจะถาโถมเข้าสู่ห้องในพริบตาและก่อให้เกิดการระเบิด หากเป็นเช่นนั้น คงไม่พ้นกลายเป็นหายนภัยครั้งร้ายแรงเป็นแน่แท้ ดูจากสถานการณ์แล้วถือว่าเหลือเวลาไม่มาก คงรอให้รถกระเช้า-หอน้ำที่ไม่รู้จะเข้าใกล้แมนชั่นได้เมื่อไหร่มาถึงต่อไปไม่ไหวแล้ว

หัวหน้าหน่วยครุ่นคิดหาทางช่วยเหลือแต่ก็คิดไม่ตก ขณะนั้นเอง เขาพลันได้ยินเสียงตะโกน

“เฮ้ย เดี๋ยวก่อนสิคุณ!”

พอเงยหน้าก็เห็นตำรวจกำลังไล่กวดชายคนหนึ่งพลางตวาด

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ P.001-P.155_new OK.indd 4 10/19/18 12:49:07 PM

ก้อง ชายคนนั้นสลัดหลุดจากตำรวจ เข้าไปในแนวกั้นและออกวิ่งอย่างรวดเร็วไปยังทางเข้าแมนชั่น

เขาคงอายุราวยี่สิบกว่า ล่ำสันกำลังดี สูงราวร้อยแปดสิบเซนติเมตร ชุดลำลองที่ใส่ทำให้ดูเหมือนเด็กมหาวิทยาลัย ภายใต้กลุ่มผมที่ติดจะยาวเล็กน้อยคือใบหน้าสงบนิ่งขัดแย้งกับภาวะตึงเครียดรอบข้างอย่างสิ้นเชิง เขาวิ่งโดยที่หน้าไม่ขึ้นสีแดงแม้แต่น้อย

หัวหน้าหน่วยยืนขวางชายหนุ่มซึ่งวิ่งมาอยู่ตรงหน้า กางแขนออกกว้าง

"เป็นผู้อาศัยที่นี่เหรอครับ ผมเข้าใจความรู้สึกคุณนะ แต่กรุณาถอยออกไป ปล่อยเป็นหน้าที่พวกเราเถอะ"

"ให้ผมไปช่วยเถอะ"

ชายหนุ่มกล่าวเสียงแผ่วต่ำ หมายจะวิ่งผ่านไปทางด้านข้าง หัวหน้าหน่วยรีบคว้าแขนของเขาไว้ ตำรวจที่วิ่งตามมาก็เข้าล้อมด้วยอีกคน

"จะไปช่วยคนที่ติดอยู่ชั้นสิบครับ กรุณาหลีกทางด้วย"

"พูดอะไรของคุณ จะปล่อยให้พลเรือนทำอะไรแบบนั้นได้ยังไง"

"ไม่เป็นไรหรอกครับ ให้ผมจัดการเถอะ"

ชายหนุ่มกล่าวแล้วสลัดมือของหัวหน้าหน่วยออกด้วยเรี่ยวแรงอันเหลือเชื่อ แรงสะบัดดังกล่าวถึงกับทำให้หัวหน้าหน่วยล้มก้นกระแทกพื้นยางมะตอย แม้หัวหน้าหน่วยจะอายุสี่สิบกว่าแล้ว แต่เนื่องด้วยฝึกฝนร่างกายทุกวัน กำลังแขนของเขาจึงไม่ด้อยไปกว่าเจ้าหน้าที่วัยยี่สิบเลย ถึงกระนั้น กำลังแขนของชายหนุ่มกลับยังเหนือกว่าเขาไปโข

"คุณ!"

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ P.001-P.155_new OK.indd 5 10/19/18 12:49:07 PM

ชายหนุ่มไม่ฟังคำห้ามปรามของหัวหน้าหน่วยดับเพลิงและนายตำรวจ เขาแย่งหน้ากากกันควันซึ่งแขวนอยู่บริเวณสะโพกของพนักงานดับเพลิงที่อยู่ข้างๆ และวิ่งหายเข้าไปในทางเข้าแมนชั่นอย่างรวดเร็ว หัวหน้าหน่วยไม่มีทางเลือก จึงต้องสวมหน้ากากกันควันแล้ววิ่งตามชายหนุ่มเข้าไปอีกคน

ไฟไหม้ทำให้ลิฟต์ใช้งานไม่ได้ จึงต้องใช้บันไดเพื่อขึ้นไปยังชั้นสิบ เครื่องป้องกันหนาหนักที่หัวหน้าหน่วยสวมใส่ทำให้เขาต้องเสียเวลาไม่ใช่เล่น หนำซ้ำหน้ากากยังทำให้ทัศนวิสัยย่ำแย่จนเหยียบบันไดพลาดหลายครั้ง

เมื่อขึ้นมาถึงชั้นเก้าก็พบว่ามีควันหนาแน่นกว่าที่คิดเสียอีก

แมนชั่นนี้เป็นแบบสร้างทางเดินไว้ด้านในตัวอาคาร ทำให้ควันไม่อาจถ่ายเทออกสู่ภายนอกได้ จึงอบอวลอยู่ภายใน แม้เขาจะพยายามย่อกายต่ำขณะขึ้นบันไดแต่ก็แทบมองไม่เห็นอะไรเลย ในสภาพแบบนี้ มือสมัครเล่นไม่มีทางเดินต่อไปได้หรอก สิ่งที่น่ากลัวที่สุดตอนไฟไหม้ไม่ใช่ตัวไฟ แต่เป็นควันต่างหาก หากสูดก๊าซคาร์บอนมอนอกไซด์เข้าไปจะทำให้หมดสติหรือเสียชีวิตได้ในเสี้ยววินาที ชายหนุ่มคนนั้นอาจเป็นญาติของเด็กที่ติดอยู่ก็ได้ แต่ยังไงก็บุ่มบ่ามเกินไปแล้ว

หัวหน้าหน่วยคิด และทันใดนั้นเองก็เกิดเสียงโครมดังลั่น

ในที่สุดก็ขึ้นมาถึงทางเดินภายในชั้นสิบ เขาคลานกระดึบไปข้างหน้าพลางหรี่ตาเพ่งมอง ท่ามกลางกลุ่มควัน เขาเห็นชายหนุ่มคนดังกล่าวกำลังเดินค้อมกายต่ำกลับมาหา พร้อมเด็กที่ถูกจับสวมหน้ากากกันควันในอ้อมแขน

พอเดินมาถึงตัว ชายหนุ่มก็คว้าแขนหัวหน้าหน่วยไว้อย่างรวดเร็ว

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ P.001-P.155_new OK.indd 6 10/19/18 12:49:07 PM

"ไม่มีใครติดอยู่ที่นี่แล้วครับ รีบออกไปกันเถอะ"

ชั่วขณะต่อมา เสียงหนักๆ คำรามต่ำกึกก้องมาจากเบื้องหลังของชายหนุ่ม หันกลับไปมองก็พบว่าห้อง ๑๐๒๑ ระเบิดจนเปลวเพลิงขนาดใหญ่ลุกโชนออกมาถึงบริเวณทางเดิน ราวกับสิ่งมีชีวิตขนาดมหึมากำลังเลียไล้เพดาน

ชายหนุ่มกระตุ้นหัวหน้าหน่วยให้ลงบันไดอย่างใจเย็น แบบนี้ก็ไม่รู้กันพอดีกว่าฝ่ายไหนคือมืออาชีพกันแน่ และตอนที่ชายหนุ่มกล่าวปลอบโยนเด็กน้อยว่า "ไม่เป็นไรนะ" นั่นเอง หัวหน้าหน่วยจึงเพิ่งสังเกตเห็น

หน้ากากกันควันซึ่งแย่งมานั้นตอนนี้ถูกสวมให้แก่หนูน้อย ตัวชายหนุ่มเองไม่ได้สวมอะไรไว้ เขาเข้ามาในสถานที่เกิดเหตุไฟลุกท่วมได้โดยไม่มีอะไรป้องกันตัว แม้ใบหน้าและเสื้อผ้าจะเปรอะเปื้อนไปด้วยคราบเขม่าจนดูไม่ออกว่ามีบาดแผลร้ายแรงแค่ไหน แต่ผมค่อนข้างยาวของเขาไหม้หงิกงอทีเดียว อย่างไรก็ดี ชายหนุ่มไม่มีอาการไอโขลกเพราะสำลักควันให้เห็นแม้แต่น้อย

เมื่อกลับมาถึงตรงทางเข้าและออกมาสู่ภายนอกได้ในที่สุด ชายหนุ่มก็ส่งเด็กให้หัวหน้าหน่วยรับไว้และรีบพาไปปฐมพยาบาลที่รถฉุกเฉินทันที เด็กน้อยยังมีสติดีแม้จะดูอึดอัดจากการสูดควันเข้าไป ทำให้หัวหน้าหน่วยพอโล่งใจได้บ้าง เขาหันกลับมาเพื่อกล่าวขอบคุณชายหนุ่ม

แต่ชายหนุ่มไม่อยู่เสียแล้ว ภายในเขตเทปกั้นคงมีแต่เหล่าเจ้าหน้าที่ดับเพลิงวิ่งกันพล่าน ชายหนุ่มหายตัวไปตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ P.001-P.155_new OK.indd 7 10/19/18 12:49:07 PM

เปลวเพลิงยังคงลุกลามอย่างต่อเนื่อง จนกลายเป็นไฟไหม้ครั้งใหญ่เผาผลาญชั้นเก้าและสิบเหี้ยนเตียนไปรวมสี่สิบสองห้อง ดังที่คาดการณ์ไว้ รถกระเช้าหอน้ำเข้ามาไม่ถึงเพราะถนนแคบ กว่าพนักงานดับเพลิงในหน่วยจะช่วยกันดับไฟจนสงบได้ก็กินเวลาไปกว่าเจ็ดชั่วโมง แต่ก็ราวกับปาฏิหาริย์ที่ถึงจะเป็นอัคคีภัยครั้งใหญ่ถึงเพียงนี้ แต่กลับไม่มีผู้บาดเจ็บสักคนเดียว

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ P.001-P.155_new OK.indd 8 10/19/18 12:49:07 PM

โปรแกรม

๑

๑

พอกดสวิตช์ปุ๊บ เสียงปุด ๆ ก็แว่วมาให้โอซาวะ ทาเครุ ได้ยินในทันใด

ยิ่งเพิ่มกำลัง เสียงดังกล่าวก็ยิ่งดังขึ้นเรื่อย ๆ

เหมือนเครื่องเสียงเลย

ทาเครุคิดพลางเฝ้ามองสภาพดังกล่าวอยู่ในห้องมืดสลัว รู้สึกตื่นเต้นเหมือนตอนเปิดสวิตช์เครื่องเสียงและเร่งเสียงขึ้นเรื่อย ๆ โดยไม่เล่นเพลง ยิ่งแอมป์แรงเท่าไหร่ก็ยิ่งทำให้รู้สึกตื่นเต้นมากขึ้นเท่านั้น พริบตาที่กดปุ่มเพลย์บนเครื่องเล่น เสียงคำรามลั่นสะเทือนของอากาศจะดังออกมาจากลำโพง เครื่องเล่นมีศักยภาพดังกล่าว แต่แน่นอนว่าทาเครุไม่ทำหรอก เพราะรู้แก่ใจดีว่าหากทำไปคงไม่แคล้วต้องโดนเพื่อนบ้านโกรธเสียยกใหญ่

ถึงกระนั้น จินตนาการที่ว่าหากคิดจะทำเมื่อไหร่ก็ทำได้ทุกเมื่อก็ยิ่งทำให้เขาทวีความตื่นเต้น

"ปล่อยพลังงานแตะสามร้อยแล้ว จะคงระดับไว้ตามนี้"

เจ้าหน้าที่ชายในชุดกาวน์สีขาวสัมผัสหน้าจอใกล้ตัวพลางแจ้ง

ผ่านอินเตอร์คอมสำหรับบันทึกข้อมูล ตู้กระจกขนาดใหญ่เบื้องหน้าถูกห่อหุ้มไว้ด้วยแสงสีเหลืองเขียวพร่าเลือน

ห้อง ไม่สิ สมควรเรียกว่าโรงงานมากกว่า ในพื้นที่กว้างขวางราวกับโรงยิมมีตู้กระจกแบบเดียวกันเรียงอยู่สามตู้ ผนังฝั่งหนึ่งมีแผงควบคุมขนาดยักษ์ติดอยู่จนแน่นเอี้ยด ที่กำลังเดินเครื่องอยู่ตอนนี้คือตู้ A ซึ่งอยู่ลึกเข้าไปด้านในสุดของโรงงาน ภายในตู้ดังกล่าวเต็มไปด้วยของเหลวอินทรีย์สำหรับเพาะเลี้ยงสิ่งมีชีวิต "สิ่งนั้น" ถูกเชื่อมต่ออยู่กับขั้วไฟฟ้า ลอยคว้างอยู่ภายใน

ทาเครุเหม่อมองตู้กระจกพลางเฝ้ามองสภาพของ "สิ่งนั้น"

"ใช้เวลาประมาณเท่าไหร่ครับ"

เขาอดทนต่อความเงียบไม่ได้อีกต่อไป จึงเอ่ยปากถามเจ้าหน้าที่คนดังกล่าว

"นั่นสินะ... ความเสียหายของผิวหนังบริเวณขาขวาและแผ่นหลังไม่ได้ร้ายแรงนัก อีกสองสามชั่วโมงก็กลับสู่สภาพเดิมแล้วละ"

"ถ้าอย่างนั้นก็แปลว่ากลับไปทำงานได้ในวันนี้สินะครับ"

"แต่แผลตรงศีรษะร้ายแรงอยู่นะ โดยเฉพาะผมที่ไหม้เกือบหมด คงต้องใช้เวลาซ่อมแซม ต่อให้เอาแบบเร็ว ๆ ฉันก็อยากได้เวลาสักวันเต็ม ๆ นะ"

"งั้นเหรอครับ..."

เจ้าหน้าที่ฝ่ายผลิตแจ้งผลการตรวจสอบแก่เขา จากนั้นพอตรวจสอบจนแน่ใจว่าสวิตช์ขับเคลื่อนอัตโนมัติเปิดอยู่เรียบร้อยร่างในชุดเสื้อกาวน์สีขาวก็หันหลังกลับออกไปจากที่นั่น

ที่เหลือก็มีแต่รออย่างเดียว

ภายในโรงงานไม่เหลือใครอื่น มีเพียงทาเครุที่ถูกทิ้งไว้ตามลำพัง

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ P.001-P.155_new OK.indd 11 10/19/18 12:49:07 PM

เขาไม่ใช่เจ้าหน้าที่ฝ่ายผลิตจึงไม่สามารถทำอะไรได้ นอกจากยืนจ้องสิ่งนั้นเชื่อมต่ออยู่กับขั้วไฟฟ้า

สิ่งที่ลอยอยู่ในของเหลวสำหรับเพาะเลี้ยง คือหุ่นยนต์รุ่นใหม่ล่าสุดที่มีรูปร่างหน้าตาเหมือนมนุษย์

เนื่องจากถูกสร้างขึ้นมาให้เหมือนมนุษย์อย่างไม่ผิดเพี้ยน คนธรรมดาดูก็คงไม่รู้ว่าเป็นหุ่นยนต์ สิ่งที่อยู่ภายในคือ "เครื่องจักร" ที่เคลื่อนไหวได้ด้วยโครงกระดูกคาร์บอน คอมพิวเตอร์ และมอเตอร์ แต่ผิวหนังที่หุ้มร่างคือ "ของจริง" โดยนำเซลล์ผิวหนังของมนุษย์มาเพาะเลี้ยงและนำไปปลูกถ่ายบนเครื่องจักร ที่น่าทึ่งก็คือไม่ได้ปลูกถ่ายให้ทั่วทั้งร่าง แต่แค่บางส่วนแล้วนำไปเพาะต่อในของเหลวอินทรีย์เพื่อให้ขยายปกคลุมไปทั่วร่างแทน ทำให้ผิวหนังที่ปกคลุมทั้งร่างไร้รอยต่อ จึงสามารถสร้างหุ่นยนต์รูปร่างหน้าตาเหมือนมนุษย์ขึ้นมาได้อย่างเนี้ยบนิ้งชนิดที่ไม่ว่าใครก็มองไม่ออกว่าไม่ใช่มนุษย์

เมื่อวานที่เขาได้รับมอบหมายให้ช่วยชีวิตคนขณะเกิดอัคคีภัย ทาเครุได้ใจเกินไปหน่อย จึงฝืนใช้งานหุ่นยนต์จนเกินควร

ถึงแม้ว่าจะสามารถช่วยชีวิตเด็กที่ติดอยู่ชั้นบนสุดของแมนชั่นได้ แต่กลับทำให้หุ่นยนต์ตัวสำคัญได้รับความเสียหาย ยังดีที่เสียหายแค่ระดับผิวหนัง ไม่ถึงขั้นส่งผลอะไรต่อโครงสร้างร่างกาย อย่างไรก็ดี หุ่นยนต์อันเป็นศูนย์รวมของเทคโนโลยีล่าสุดตัวนี้ราคาแพงมหันต์เลยทีเดียว แค่เพียงซ่อมแซมส่วนผิวหนังอย่างเดียวก็เสียค่าใช้จ่ายหลายล้านเยนแล้ว

ทาเครุติดนิสัยชอบหมกมุ่นอยู่กับความรู้สึกที่เหมือนตนเองได้วางฟอร์มเป็นฮีโร่ผ่านหุ่นยนต์ ที่ผ่านมาเขาทำพลาดซ้ำซากไม่รู้กี่ครั้ง และทุกครั้งก็โดนเจ้านายโกรธตลอด เมื่อเช้าตอนเข้าบริษัท

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ P.001-P.155_new OK.indd 12 10/19/18 12:49:07 PM

ก็ถูกหัวหน้าแผนกดุด่าเสียยกใหญ่ เขาเพิ่งเขียนจดหมายสำนึกผิดเสร็จไปเมื่อครู่ ถึงได้มาดูการซ่อมแซมหุ่นยนต์ของตนที่นี่ได้

"หายเร็ว ๆ นะหมายเลขสาม"

ทาเครุพูดแล้วทิ้งกายลงนั่งบนเก้าอี้ใกล้ตัว

"T-3" คือชื่อของหุ่นยนต์ตัวดังกล่าว ชื่ออย่างเป็นทางการคือ "หุ่นยนต์มนุษย์ T-003" ซึ่งมีความหมายว่า "หุ่นยนต์ลำดับที่สาม ซึ่ง TAKERU เป็นผู้รับผิดชอบบังคับการ" ปกติเขาจะเรียกมันว่า "หมายเลขสาม"

หุ่นทดลองหมายเลขหนึ่งและสองตอนนี้หลับใหลอยู่ในโกดัง หมายเลขสามซึ่งมีรูปร่างเหมือนชายวัยยี่สิบกว่า ๆ คือรุ่นใหม่ล่าสุดที่ตอนนี้ทาเครุใช้ปฏิบัติการอยู่ หุ่นทดลองมีข้อบกพร่องต่าง ๆ เช่น ไม่สามารถรับคำสั่งของทาเครุได้อย่างถูกต้อง หรือถูกคนมองออกว่าเป็นหุ่นยนต์บ้าง แต่สำหรับหมายเลขสามนั้น จนถึงตอนนี้ยังถือว่าไร้ที่ติ ประกอบกับที่เขาเริ่มคุ้นเคยกับการบังคับหุ่นแล้วด้วย จึงอยากรีบกลับสู่หน้างานเร็ว ๆ

เมื่อสังเกตดี ๆ ก็เห็นว่าบาดแผลของหมายเลขสามสมานตัวมากขึ้นกว่าเมื่อครู่ แต่ผมเกรียมหงิกงอยังคงพลิ้วไหวเหมือนสาหร่ายอยู่ในของเหลวสำหรับเพาะเลี้ยงอย่างไม่น่าดู

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ P.001-P.155_new OK.indd 13 10/19/18 12:49:07 PM

๒

ทาเครุออกจากโรงงานหลังเฝ้าอาการหมายเลขสามอยู่ได้พักหนึ่ง

หน่วยงานของทาเครุคืออาคารขนาดใหญ่ข้าง ๆ ซึ่งเชื่อมกับโรงงานของฝ่ายผลิต เขาไม่อาจกลับลงหน้างานได้จนกว่าหมายเลขสามจะซ่อมเสร็จ อย่างนั้นวันนี้เก็บกวาดงานเอกสารที่คั่งค้างไว้ก็แล้วกัน

ทาเครุใช้บัตรผ่านที่แขวนต่องแต่งอยู่กับคอเสียบเปิดประตู ที่นั่นคือฝ่ายปฏิบัติการ หน่วยงานที่ทาเครุสังกัดอยู่มีชื่ออย่างเป็นทางการว่า “สถาบันวิจัยเทคโนโลยีหุ่นยนต์ AI ฝ่ายปฏิบัติการแผนกรักษาความปลอดภัย” ซึ่งเริ่มต้น “ปฏิบัติการ” เมื่อสามปีก่อนในฐานะโปรเจ็กต์ร่วมกับกรมตำรวจ

นานมาแล้ว ตั้งแต่สมัยกลางศตวรรษที่ยี่สิบ มีการทดลองสร้างหุ่นยนต์ AI หลายต่อหลายครั้ง

การพัฒนาหุ่นยนต์แบ่งออกเป็นสองสายหลัก ๆ หนึ่งก็คือการ

วิจัยด้านบอร์ดี้ของหุ่นยนต์เดินสองขา กับอีกส่วนคือการวิจัย AI ซึ่งเปรียบเสมือนมันสมอง

นับจากช่วงท้ายศตวรรษที่ยี่สิบจนถึงช่วงต้นศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด การพัฒนาส่วนบอร์ดี้ของหุ่นยนต์มีความคืบหน้าไปอย่างรวดเร็ว จนพัฒนาเทคโนโลยีที่สามารถแสดงการเคลื่อนไหวอันลื่นไหลและละเอียดอ่อนได้สำเร็จ แต่ปัญหาคือ AI นี่สิ

ก่อนทาเครุซึ่งจะอายุครบยี่สิบแปดในปีนี้จะเกิด เห็นว่าได้ผ่านช่วงรุ่งเรืองของ AI มาแล้วถึงสองครั้ง ครั้งแรกก็คือช่วงทศวรรษ ๑๙๗๐ และครั้งที่สองในช่วงทศวรรษ ๑๙๙๐

ผลของการที่นักวิจัยทั่วโลกต่างประลองฝีมือกันทำการวิจัยก่อเกิดเป็น AI ที่สามารถเอาชนะคนที่เป็นแชมป์หมากรุกโลกได้สำเร็จ อีกทั้งยังสร้างรถที่วิ่งในเมืองได้อัตโนมัติขึ้นมาได้ด้วย AI สามารถคาดเดาอนาคตและเลือกทำพฤติกรรมต่อไปได้ด้วยตนเอง เห็นแวบแรก AI ดูไม่ต่างอะไรจากมนุษย์ หรือบางกรณีก็อาจเหนือกว่าเสียด้วยซ้ำ

อย่างไรก็ตาม AI เหล่านั้นยังมีข้อบกพร่องอันใหญ่หลวง แม้สามารถเลือกพฤติกรรมที่เหมาะสมกับวัตถุประสงค์จากทางเลือกนับร้อยล้านหรือล้านล้านได้ในพริบตา หรือสามารถสั่งสมประสบ-การณ์เพื่อยกระดับความแม่นยำของพฤติกรรมดังกล่าวได้

แต่ไม่ว่าอย่างไร มนุษย์ก็ยังคงต้องเป็นฝ่ายวางโปรแกรมเพื่อกำหนดวัตถุประสงค์ลงไปอยู่ดี

ถึง AI จะสามารถกระทำการตามวัตถุประสงค์บางอย่าง เช่น การเล่นเกมหรือซื้อของได้ถูกต้องรวดเร็วยิ่งกว่ามนุษย์ แต่หากให้ AI เลือกสิ่งที่ชอบได้อย่างอิสระแล้วละก็ AI จะไม่สามารถสร้าง "วัตถุประสงค์" ขึ้นมาได้เอง และหยุดนิ่งอยู่เฉยๆ

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ P.001-P.155_new OK.indd 15 10/19/18 12:49:08 PM

ถึงเปลือกนอกจะเลียนแบบมนุษย์ได้ แต่ไม่สามารถสร้างสิ่งทดแทนหัวใจมนุษย์ขึ้นมาได้ สถาบันวิจัยเทคโนโลยีหุ่นยนต์ AI ได้ถูกก่อตั้งขึ้นมาตั้งแต่ช่วงนั้นเอง

หลังจากนั้น เวลาผันผ่านมาเกือบครึ่งศตวรรษ อีกไม่นานโอลิมปิกจะกลับมาจัดที่โตเกียวเป็นครั้งที่สามในปี ค.ศ. ๒๐๖๐ นี้ แต่สถานการณ์ดังกล่าวก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง

ดังนั้น สถาบันวิจัยเทคโนโลยีหุ่นยนต์ AI จึงวิจัยเกี่ยวกับ AI ต่อไป แต่ด้วยความที่มีข้อบังคับควบคุมสากลอยู่ด้วย พวกเขาจึงพับแผนพัฒนา AI ให้สมบูรณ์แบบขึ้นหิ้งเอาไว้ก่อน และหันมาพัฒนาหุ่นยนต์สำหรับการควบคุมทางไกลขึ้นมาควบคู่กันแทน ความสำเร็จดังกล่าวได้รับการยอมรับโดยทั่วกัน ทำให้หัวหน้าสถาบันวิจัยรุ่นแรกซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งสถาบันได้รับรางวัลโนเบล และคนที่รับช่วงทำการวิจัยต่อมาจนกลายเป็นที่จับตามองลำดับต้นๆ ว่าจะได้รับรางวัลโนเบลในครั้งถัดไปก็คือหัวหน้าสถาบันคนปัจจุบันนี่เอง

แม้หุ่นยนต์ที่ได้รับการพัฒนาต่อมาไม่มีหัวใจ แต่ขอเพียงมอบเป้าหมายให้อย่างละเอียดก็จะสามารถเลือกแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมได้ หนำซ้ำ สถาบันวิจัยยังประสบความสำเร็จในการสร้างรูปลักษณ์ให้เหมือนมนุษย์ได้อย่างไม่ผิดเพี้ยนด้วยการใช้ผิวหนังมีชีวิตห่อหุ้ม เรื่องการพูดคุย มนุษย์ที่ควบคุมทางไกลจะเป็นคนจัดการ ทำให้คู่สนทนาไม่รู้สึกถึงความผิดปกติแต่อย่างใด

เมื่อพัฒนากันมาถึงขั้นนี้แล้ว สามปีก่อนจึงเริ่มโปรเจ็กต์ร่วมกันระหว่างสถาบันวิจัยกับกรมตำรวจ เพื่อใช้หุ่นยนต์ในการรักษาความปลอดภัยขึ้นมาด้วยประการฉะนี้

ส่วนโรงงานกับฝ่ายปฏิบัติการของสถาบันวิจัยถูกสร้างต่อเติมออกไปจากเวิ้งอ่าวโตเกียวชินากาวะ และใช้เป็นศูนย์บัญชาการ

P.001-P.155_new OK.indd 16 10/19/18 12:49:08 PM

ควบคุมหุ่นยนต์ระยะไกล เพื่อป้องกันข้อมูลรั่วไหล รัฐบาลเก็บโปรเจ็กต์นี้ไว้เป็นความลับขั้นสุดยอด ไม่เปิดเผยให้พลเรือนได้รับทราบ หุ่นยนต์ดังกล่าวถูกปล่อยออกไปทั่วเมืองเพื่อลาดตระเวนและแก้ไขปัญหาด้านอาชญากรรมตลอดจนอุบัติเหตุต่าง ๆ ในเขตโตเกียว

แน่นอนว่าเหตุผลหนึ่งเป็นเพราะบุคลากรตำรวจมีไม่เพียงพอ แต่นอกจากนั้นแล้ว หุ่นยนต์ที่ทั้งทนทานและมีความสามารถเป็นเลิศก็สามารถแสดงฝีมือแก้ปัญหาอาชญากรรมได้ดีกว่าที่คิด

เวลาผ่านมาสองปีนับตั้งแต่เริ่มทดลองบังคับการ เจ้าหน้าที่ควบคุมมีทั้งสิ้นสามสิบนาย จำนวนหุ่นยนต์รวมแล้วกว่าห้าร้อยตัว หุ่นยนต์ไม่เรียกร้องเงินเดือนและไม่หวั่นเกรงอันตราย แน่ละว่าไม่มีการบ่นเรื่องงาน ที่ผ่านมาพวกมันช่วยป้องกันการเกิดคดีความและอุบัติเหตุได้ล่วงหน้าหลายครั้ง และยังไม่เคยถูกจับได้ว่าเป็นหุ่นยนต์

ถ้าเหตุการณ์ราบรื่นแบบนี้อีกสักครึ่งปี ปีหน้าก็ได้ฤกษ์เริ่มโปรเจ็กต์อย่างเป็นทางการเสียที ไม่เพียงแค่ที่โตเกียวเท่านั้น แต่โปรเจ็กต์นี้จะสามารถขยายจนครอบคลุมทั่วประเทศได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับการทำงานของเจ้าหน้าที่ควบคุมอย่างพวกทาเครุและบรรดาหุ่นยนต์นี่แหละ

"หัวหน้าแผนกครับ ผมไปดูอาการหมายเลขสามเรียบร้อยแล้ว"

ในออฟฟิศของฝ่ายบังคับการที่ยังดูใหม่มีโต๊ะสำหรับเจ้าหน้าที่ควบคุมสามสิบนายเรียงรายอย่างเป็นระเบียบ แต่ละโต๊ะมีฉากกั้นจึงไม่สามารถเห็นท่าทางของเจ้าหน้าที่แต่ละคนได้ ทาเครุเดินลัดเลาะไปตามทางเดินในออฟฟิศจนกระทั่งมาถึงโต๊ะในสุดของหัวหน้าแผนก สึจิ อากินาริ เขาสวมสูทสีกรมท่าเงางามทำให้ริ้ว

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ P.001-P.155_new OK.indd 17 10/19/18 12:49:08 PM

สีเข้มดูโดดเด่น ผมทรงเสยที่เซตมาจนแข็งส่งกลิ่นไม่เป็นธรรมชาติออกมาในขอบเขตรัศมีสามเมตร ทาเครุต้องพยายามอดกลั้นไม่เบ้หน้าเสียแทบแย่

หัวหน้าแผนกสึจิเงยหน้าขึ้นจากเอกสารในมือ

"เห็นว่าอีกครึ่งวันผิวหนังอินทรีย์จะคืนสภาพครับ"

"งั้นเหรอ ถ้าอย่างนั้นนายก็อยู่สแตนด์บายที่สำนักงานไปจนกว่าจะซ่อมเสร็จก็แล้วกัน อยู่ให้ครบเวลางานปกติ เผื่อเจ้าหน้าที่ควบคุมคนอื่นมีปัญหาอะไรแล้วต้องการให้ช่วยสนับสนุน"

"แล้วจนกว่าจะหมดเวลางาน จะให้ผมทำอะไรดีครับ"

"ต้องให้ฉันสั่งกระทั่งเรื่องแบบนั้นด้วยเรอะ!"

"ขอโทษครับ..."

หัวหน้าแผนกทำหน้าระอา หยิบมันฝรั่งแผ่นบนโต๊ะขึ้นมากิน

"ได้ยินว่าหัวหน้าหน่วยดับเพลิงประจำสถานที่เกิดเหตุที่นายรีบไปสนับสนุนเมื่อวานติดต่อมาทางตำรวจ บอกว่าหนุ่มที่เข้าไปช่วยชีวิตคนมีท่าทีแปลก ๆ เห็นว่าน่าจะมีแผลไฟลวกไม่เบาเลย และทางนั้นก็อยากมอบใบประกาศเกียรติคุณให้ด้วย เลยมาถามตำรวจว่าพอจะรู้ไหมว่าเป็นใครมาจากไหน"

ใบหน้าทาเครุเกร็งขึ้นมาทันที

"ทั้งที่ผิวหนังละลายจนเห็นบอดี้แต่ยังมีท่าทีไม่รู้สึกรู้สาแบบนั้นมันก็ต้องน่าสยองแน่อยู่แล้ว อย่างน้อยก็ช่วยแกล้งทำเป็นทรมานก่อนออกจากสถานที่เกิดเหตุหน่อยสิ ถ้าเรื่องตัวตนที่แท้จริงของหุ่นยนต์รักษาความปลอดภัยหลุดออกไปจะว่าไง การทดลองที่ผ่าน ๆ มาจะเสียเปล่าหมดเลยนะ ทำมากี่ปีแล้ว เมื่อไหร่จะคุ้นกับงานเสียที"

"ขอโทษครับ..."

P.001-P.155_new OK.indd 18 10/19/18 12:49:08 PM

“ถูกสงสัยแล้วก็ช่วยไม่ได้ จะให้ T-3 ลาดตระเวนพื้นที่เดิมคงไม่ได้แล้ว จากพรุ่งนี้ให้ย้ายไปรับผิดชอบเขตข้างๆซะ ในนี้มีข้อมูลของบล็อก B เขตซูโออยู่ วันนี้นั่งอ่านข้อมูลนี่และจำใส่หัวไว้แล้วกัน”

ทาเครุถือชิปที่ได้รับกลับมายังโต๊ะของตนเอง

เจ้าหน้าที่ควบคุมที่นั่งอยู่ในแต่ละบูธกำลังจดจ่ออยู่กับการบังคับหุ่นยนต์รักษาความปลอดภัย ภาพที่หุ่นยนต์เห็นฉายอยู่บนจอมอนิเตอร์ตรงหน้า พวกเขาสามารถออกคำสั่งให้หุ่นเคลื่อนไหวและสนทนาได้ผ่านอินเตอร์คอมที่สวมติดไว้ ดูเหมือนจะไม่มีเจ้าหน้าที่ควบคุมคนไหนเผชิญกับเหตุร้ายอะไร บรรยากาศโดยรวมภายในห้องจึงดูสงบเรียบร้อย

ทำให้หุ่นยนต์พังเสียหายกับการถูกพลเรือนจับพิรุธได้ คือความผิดพลาดที่เจ้าหน้าที่ควบคุมหวาดหวั่นมากที่สุด

ดูท่าทุกคนคงรู้ถึงความผิดพลาดของทาเครุเมื่อวานหมดแล้ว สายตาที่มองทาเครุขณะกำลังเดินอยู่ในออฟฟิศจึงเย็นชานัก

ข้างนอกยังสว่างอยู่เลย ความเป็นไปได้ที่จะได้ช่วยสนับสนุนเจ้าหน้าที่คนอื่นก็คงไม่ค่อยมี ในยี่สิบสี่ชั่วโมงมีเจ้าหน้าที่ควบคุมสับเปลี่ยนกันเข้าทำงานกันสามกะ อาทิตย์นี้ทาเครุรับผิดชอบระหว่างช่วงกลางวัน เวลา ๙ นาฬิกาถึง ๑๘ นาฬิกา ยังเหลืออีกสามชั่วโมงกว่าจะหมดเวลาทำงาน หัวหน้าแผนกบอกให้เตรียมพร้อมอยู่ในออฟฟิศ จึงไม่จำเป็นต้องนั่งอยู่ติดเก้าอี้ เขาเลยไปอ่านเอกสารที่โรงอาหารดีกว่า

ทาเครุคว้าแท็บเล็ตได้ก็ออกจากออฟฟิศ ราวกับพยายามหลบลี้หนีจากสายตาของเหล่าเพื่อนร่วมงาน

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ P.001-P.155_new OK.indd 19 10/19/18 12:49:08 PM

๓

ทาเครุออกมาจากฝ่ายปฏิบัติการ เดินมุ่งหน้าไปยังโรงอาหารพนักงาน

สถาบันวิจัยแห่งนี้มีสถานะเป็นกึ่งหน่วยงานรัฐ เพิ่งสร้างได้ไม่นานและมีสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ เพียบพร้อม คล้ายกับว่าทางรัฐหันมาทุ่มเงินกับหุ่นยนต์ AI ในฐานะวิธีที่จะสามารถชดเชยภาวะขาดแคลนแรงงานเนื่องมาจากจำนวนประชากรที่ลดลงอย่างต่อเนื่อง

และด้วยความที่เป็นสิ่งปลูกสร้างอันถือเป็นความลับสุดยอดหน้าต่างจึงมีน้อยจนต้องเปิดหลอดฟลูออเรสเซนต์สีฟ้าขาวเจิดจ้าเอาไว้แม้ในยามกลางวัน ทาเครุเดินไปตามทางเดินปูพรมน้ำมันพลางคิดนู่นคิดนี่เกี่ยวกับความผิดพลาดที่เกิดขึ้น ขณะนั้นเองไหล่ของเขาก็ถูกตบแรงๆ

"ทาเครุ ทำไมเดินจ๋อยอยู่แบบนี้ล่ะ"

"อ้าว โยจังเองเหรอ..."

"ไหงพูดงี้ล่ะ เป็นอะไรไป"

"อืม คืออันที่จริง ฉันทำหมายเลขสามพังน่ะ"

แม้ไม่อยากพูดถึงนัก แต่ทาเครุก็เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวานให้โยอิจิโรฟัง

อามาโนะ โยอิจิโร คือเพื่อนสนิทสมัยประถมของเขาเอง ถึงแม้จะเลือกเรียนต่อโรงเรียนมัธยมปลายและมหาวิทยาลัยคนละแห่ง แต่พอเรียนจบกลับบังเอิญได้เข้าทำงานที่เดียวกันเสียนี่

ตั้งแต่สมัยเด็ก ๆ โยอิจิโรเป็นคนดังในชั้นเรียน ด้วยความที่เล่นกีฬาเก่ง ตัวสูง แถมยังหน้าตาดี ต่างกันลิบลับกับทาเครุที่ทำอะไรก็ไม่ได้เรื่อง ทั้งยังตัวเล็กผอมแห้งอีกต่างหาก แต่ไม่รู้ทำไมพวกเขากลับเข้ากันได้ดี เลยไปไหนมาไหนด้วยกันบ่อย ๆ หากมองจากสายตาคนนอกอาจเห็นว่าทาเครุเป็นลูกไล่ของอีกฝ่าย แต่โยอิจิโรจะปฏิบัติต่อทาเครุอย่างเท่าเทียมเสมอ

ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรเขาก็สู้โยอิจิโรไม่ได้สักอย่าง และที่ต่างกันมากสุดก็คงเป็นเรื่องสมอง

ทาเครุศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยชั้นปลายแถว ขณะที่โยอิจิโรสอบเข้าเรียนคณะวิศวกรรมศาสตร์-วิทยาศาสตร์ในมหาวิทยาลัยรัฐชั้นนำของประเทศได้ในครั้งเดียว ในมหาวิทยาลัยดังกล่าว โยอิจิโรทำการวิจัยเกี่ยวกับ AI ซึ่งกำลังเป็นที่นิยมอยู่ในตอนนั้น และเข้าทำงานในสถาบันวิจัยแห่งนี้

สรุปคือเขาเป็นนักวิจัยชั้นหัวกะทิที่มีสถานะต่างจากเจ้าหน้าที่ควบคุมธรรมดา ๆ อย่างทาเครุลิบลับ

"อย่าคิดมากเรื่องแบบนั้นเลยน่า มันคือหลักฐานว่านายพยายามไง"

"ถึงโยจังจะว่าแบบนั้น แต่ด้วยสถานะอย่างฉันแล้วพูดแบบนั้นกับเจ้านายไม่ได้หรอก ดีไม่ดีจะถูกเด้งด้วยซ้ำไป..."

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ P.001-P.155_new OK.indd 21 10/19/18 12:49:08 PM

"ไม่เป็นไรหรอกน่า"

"ที่สำคัญกว่านั้น ตอนอยู่ในออฟฟิศแบบนี้อย่ามาคุยกับฉันมากนักจะดีกว่านะ"

"ทำไมล่ะ"

"ก็นักวิจัยกับเจ้าหน้าที่ควบคุมนี่นา ไม่มีจุดร่วมระหว่างหน่วยงานเลยสักนิด มาสนิทสนมกันมันจะดูมีพิรุธน่ะสิ"

"ไม่เห็นเป็นไรเลย เราเป็นเพื่อนสมัยเด็กกันนะ"

"ก็ใช่หรอก แต่มีพวกชอบซุบซิบนินทาว่าฉันใช้เส้นของโยจังเข้ามาทำงาน หรือบ้างก็บอกว่าโยจังเอาหมายเลขสามของฉันมาดัดแปลงเล่นสนุก ๆ น่ะ"

"ก็ให้เขาพูดไปสิ เราไม่ได้ทำอะไรน่าสงสัยสักหน่อย"

"ก็ใช่หรอก"

เทียบกับทาเครุที่เป็นคนคิดเล็กคิดน้อยไม่เด็ดขาด โยอิจิโรจะเป็นคนทำอะไรชัดเจน

"ที่สำคัญกว่านั้น วันหยุดครั้งต่อไปของนายเมื่อไหร่เหรอ"

"จันทร์หน้าน่ะ"

"เหรอ เสาร์อาทิตย์ติดงานงั้นสิ"

"อืม ก็เป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมนี่นา งานลาดตระเวนจะยุ่งเป็นพิเศษก็ตอนเสาร์อาทิตย์นี่แหละ มีอะไรเหรอ"

"วันเสาร์ น้องสาวฉันบอกว่าอยากไปซื้อของน่ะ เลยอยากให้นายไปด้วย แต่คงไม่ได้สินะ"

"ซากิจังเหรอ ช่วงนี้ไม่ได้เจอกันเลยแฮะ..."

"ช่วยไม่ได้ เดี๋ยวฉันไปเองแล้วกัน โทษทีที่ถามอะไรแปลก ๆ นะ"

"ไม่หรอก"

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ P.001-P.155_new OK.indd 22 10/19/18 12:49:08 PM

“ไว้จะติดต่อไป อย่ามัวแต่คิดมากเรื่องความผิดพลาดขี้ปะติ๋วล่ะ”

โยอิจิโรว่าแล้วก็วิ่งกลับไปยังอาคารวิจัย

“วันเสาร์เหรอ...”

หน้าตาถมึงทึงของหัวหน้าแผนกแวบขึ้นมา

ตอนนี้ทาเครุไม่กล้าไปขอหัวหน้าแผนกลาพักร้อนหรอก

“อยากเจอจัง...”

ในหัวของทาเครุ ความทรงจำเกี่ยวกับความผิดพลาดกระเด็นหายไปแล้ว แต่กลับมีใบหน้าของซากิ น้องสาวของโยอิจิโรที่เขารู้จักมาตั้งแต่เด็ก ๆ ผุดขึ้นมาแทน

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ P.001-P.155_new OK.indd 23 10/19/18 12:49:08 PM